

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

زمان پذیرش نهایی: ۱۴۰۰/۰۳/۱۵

شماره مجوز مجله: ۸۰۴۰۰

مروری بر علل واهمه دانش آموزان ابتدایی از مدرسه

مریم علیدادی^۱، زهرا سمائی^۲، منیژه ناصر اوما سلان^۳، نازیلا قنبری مریان^۴

۱- کارشناسی ارشد فلسفه تعلیم و تربیت دانشگاه ملی ملایر

۲- کارشناسی مدیریت صنعتی رشت دانشگاه پل طالشان

۳- کارشناسی تربیت بدنی دانشگاه علمی و کاربردی تالش

۴- کارشناسی مترجمی زبان انگلیسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد رشت

m.alidadi11@gmail.com

چکیده

فوبیای مدرسه یا امتناع از مدرسه اغلب با سایر اختلالات اضطرابی همراه است. نام دیگر فوبیای مدرسه، دیداسکالینوفوبیا است. اسکولیونوفوبیا یک ترس شدید از مدرسه است که برای مدت طولانی با فرزند شما باقی می ماند. بسیاری از کودکان در مقطعی از رفتن به مدرسه احساس بی میلی می کنند. اما کودکان مبتلا به اسکولیوز با فکر رفتن به مدرسه احساس ناامنی یا اضطراب می کنند. حتی ممکن است از نظر جسمی بیمار شوند. کودک مبتلا به اسکولیوز اغلب روزهای زیادی را به دلایل مبهم یا نامعلومی از مدرسه غیبت می کند. در واقع اضطراب مدرسه موضوعی است که به طور گسترده مورد بحث قرار گرفته و بحث هایی را به همراه داشته است. مدیران، والدین و زندگی در خانه را مقصر می دانند در حالی که والدین و دانش آموزان سیستم آموزشی را مقصر می دانند و دلایلی مانند کلاس های خسته کننده، قلدری و روش های آموزشی ضعیف را ذکر می کنند. مطالعه حاضر به بررسی علل اضطراب دانش آموزان از مدرسه پرداخته و نقش مدارس را در رفع این چالش مطالعه می کند.

واژگان کلیدی: اسکولیونوفوبیا، اضطراب مدرسه، دانش آموزان ابتدایی، استرس، غیبت

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

مقدمه

دانش آموزانی که بالاترین میزان فرار از تحصیل را دارند، کمترین میزان پیشرفت تحصیلی را دارند. علاوه بر این، دانش آموزان فراری به احتمال زیاد ترک تحصیل می کنند. اضطراب مدرسه به غیبت عمدی و غیرمجاز از مدرسه اشاره دارد، خواه به دلایل موجه باشد یا نه. در این صورت دانش آموز به میل خود کلاس را از دست می دهد. این شامل غیبت های موجه مشروعی نمی شود که ممکن است به دلیل شرایطی مانند بیماری یا تراژدی رخ دهد. نوع خانواده هایی که دانش آموزان از آن ها پرجمعیت-چندهمسر بودند و سطح تحصیلات والدین که در آن والدینی که تحصیلات پایینی داشتند، موارد ترک تحصیلی بیشتر داشتند. به نظر نمی رسد امکانات فیزیکی و مواد آموزشی/یادگیری نقش زیادی در رفتار فرار دانش آموز داشته باشد. گریز از تحصیل عواقب متعددی دارد که شایع ترین آنها عدم توانایی در فارغ التحصیلی و محرومیت از واحدهای درسی برای کلاس های خاص است. غیبت دلایل زیادی دارد، از جمله مدرسه، والدین و موقعیت های مرتبط با دانش آموزان که اگر زود از بین نرود، پیامدهای شخصی و حقوقی جدی دارد. راه حل های بالقوه شامل راهنمایی، مداخلات مبتنی بر جامعه، آموزش ارتباطات، و مشارکت مجریان قانون است. غیبت در کلاس توانایی دانش آموز را برای یادگیری کاهش می دهد. اگر دانش آموزی کار زیادی را از دست بدهد، موفقیت دشوار است، زیرا رسیدن به آن سخت است. علاوه بر این، دانش آموزان غایب علاقه خود را به مدرسه از دست می دهند که نتیجه آن عملکرد تحصیلی پایین است. اگرچه اضطراب مدرسه اثرات شناخته شده ای بر افراد دارد، اما اضطراب مدرسه اثرات منفی بر محیط کلی یادگیری دارد. اضطراب مدرسه با رفتار بزهکارانه در دانش آموزان و رفتارهای منفی بعدا در بزرگسالی مرتبط است. دانش آموزانی که در مدرسه فرار می کنند بیشتر در بزرگسالی دچار رفتارهای مخرب و فقر می شوند. مشکل اضطراب مدرسه گسترده است و به نظر می رسد روند اضطراب مدرسه بسیار جالب به نظر می رسد تا جایی که افراد فراری ایده های خود را در مورد نحوه رد شدن از کلاس ها در اینترنت به اشتراک می گذارند. فراریان وقت خود را تلف می کنند زیرا فرصتی را برای کسب مهارت و دانش برای استفاده در زندگی و شغل آینده از دست می دهند. علاوه بر این، دانش آموزانی که کلاس ها را رها می کنند، پول والدین خود را هدر می دهند. مشکل اضطراب مدرسه اغلب نشانه ای از مشکلات اساسی است که باعث می شود دانش آموزان کلاس را ترک کنند. دلایل اضطراب مدرسه بسیار زیاد و متفاوت است و ما در این پژوهش درصدد پرداختن به این موضوع هستیم که علل اضطراب مدرسه در دانش آموزان ابتدایی شامل چه موارد مهمی می شود که در ذیل به اهم آنها پرداخته شده است.

علل اضطراب مدرسه در دانش آموزان

عوامل خانواده و جامعه شامل از جمله تأثیرات منفی همسالان مانند سایر جوانان فراری، مشکلات مالی، اجتماعی، پزشکی یا سایر مشکلاتی که دانش آموزان را برای ماندن برای کمک به خانواده تحت فشار قرار می دهد، کودک آزاری و بی توجهی، بهم ریختگی خانواده، بارداری، عدم حمایت خانواده برای اهداف آموزشی و سایر اهداف و خشونت در خانه یا مدرسه می شوند. عواملی که به عنوان ویژگی های دانش آموزان شناسایی شدند عبارت بودند از: نداشتن جاه طلبی شخصی و تحصیلی،

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

عملکرد تحصیلی ضعیف، عدم عزت نفس، نیازهای بهداشت روان برآورده نشده، اعتیاد به الکل، مصرف مواد و سوء مصرف. برای دهه‌ها، مربیان، محققان و اصلاح‌طلبان اجتماعی پیوند بین اضطراب مدرسه و بزهکاری را تشخیص داده‌اند. دانش آموزان فراری در معرض خطر بسیاری از پیامدهای منفی، از جمله شکست تحصیلی، انزوای اجتماعی، سوء مصرف مواد، اعتماد به نفس پایین، بارداری ناخواسته، بیکاری، خشونت، جنایت بزرگسالان و حبس هستند. فرار از تحصیل علاوه بر اینکه دانش آموزان را در معرض خطر قرار می‌دهد، پیامدهای اجتماعی و مالی زیانباری نیز دارد. جوامع با نرخ بالای اضطراب مدرسه احتمالاً دارای نرخ‌های مشابهی از فعالیت‌های جنایی روزانه و خرابکاری هستند. (محقق و دیگران، ۲۰۲۱)

عوامل را می‌توان در دسته‌های مختلف دسته‌بندی کرد. عوامل متعددی باعث اضطراب مدرسه می‌شوند و در بسیاری از موارد، عوامل متعددی را می‌توان در موارد فردی شناسایی کرد. محیط خانه و مدرسه، دخالت یا غیبت والدین و مسائل مربوط به کودکی از علل شایع هستند. درک علت غیبت در اجرای راهبردهای پیشگیری مهم است.

غیبت برای پیشرفت، ارتقاء، فارغ‌التحصیلی، عزت نفس و پتانسیل اشتغال دانش‌آموزان مضر است. واضح است که دانش‌آموزانی که از مدرسه غیبت می‌کنند در کلاس درس بسیار عقب‌تر از همسالان خود هستند. این به نوبه خود منجر به کاهش عزت نفس و افزایش احتمال ترک تحصیل در چنین دانش‌آموزانی می‌شود. قبل از تعیین مؤثرترین ابزار برای کنترل غیبت‌های غیر موجه، باید علل رفتارهای فراری را درک کرد. نه تنها علت از فردی به فرد دیگر متفاوت است، بلکه کارکنان مدرسه و دانش‌آموزان ممکن است در مورد علل زمینه‌ای آن اختلاف نظر داشته باشند. اگرچه بسیاری از معلمان ممکن است همدل و مایل به کمک به دانش‌آموزان باشند، تفاوت در نظرات ممکن است مانعی برای درک بین معلم و دانش‌آموز ایجاد کند. در یک نظرسنجی، دانش‌آموزان به بی‌حوصلگی و از دست دادن علاقه به مدرسه، دوره‌های نامربوط، تعلیق، و روابط بد با معلمان به عنوان عوامل اصلی تصمیم‌گیری آنها برای ترک مدرسه اشاره کرده‌اند. از سوی دیگر، اکثر کارکنان مدرسه معتقد بودند که اضطراب مدرسه عمدتاً به مشکلات دانش‌آموزان با خانواده و همسالان مربوط می‌شود. (خانجانی، هاشمی، پیمان‌نیا و آقاگل‌زاده؛ ۲۰۱۴)

نقش مدارس در اضطراب دانش‌آموزان

مدارس مسئول ایجاد محیط‌های آموزشی امن و آرام برای کودکان هستند. در این راستا، اگر محیط آموزشی ایمنی جسمی و روانی آنها را تامین نکند، ممکن است فراگیران کلاس را از دست بدهند. مدیران باید حضور و عملکرد دانش‌آموزان را ردیابی کنند، به طور مکرر با والدین ارتباط برقرار کنند و اطمینان حاصل کنند که دانش‌آموزان آنچه را که از آنها انتظار می‌رود درک می‌کنند (Garcia & Weiss, 2018). مدارس به طرق مختلف باعث اضطراب مدرسه می‌شوند، از جمله عدم پاسخگویی به نیازهای دانش‌آموزان، نادیده گرفتن چالش‌های سلامت روان دانش‌آموزان، و اجازه دادن به دانش‌آموزان برای مبارزه با مشکلات یادگیری بدون دریافت کمک حرفه‌ای. قلدری چالشی جدی است که بسیاری از کودکان با آن روبرو هستند. اگر معلمان اقدامی نکنند و به قربانیان قلدری احساس امنیت ندهند، احتمالاً مدرسه را ترک خواهند کرد (آرامی و دیگران؛ ۲۰۱۸). اضطراب مدرسه موضوعی است که به طور گسترده مورد بحث قرار گرفته و بحث‌هایی را به همراه داشته است. مدیران والدین و زندگی در خانه را مقصر می‌دانند در حالی که والدین و دانش‌آموزان سیستم آموزشی را مقصر می‌دانند و دلایلی مانند کلاس‌های خسته‌کننده، قلدری و روش‌های آموزشی ضعیف را ذکر می‌کنند. محیط‌های

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

خصمانه را نیز می توان به عنوان عوامل اصلی اضطراب مدرسه نام برد. دانش آموزانی که دوستانی ندارند یا مورد آزار و اذیت قرار می گیرند، احتمالاً مدرسه را رها می کنند تا از درد و رنج تلقی شدن به عنوان طردشدگان اجتماعی اجتناب کنند. این برای دانش آموزانی که متفاوت لباس می پوشند یا گرایش جنسی آنها با اکثریت در تضاد است مشکل ساز است (Gubbels et al., ۲۰۱۹). علاوه بر این، فشار همسالان نیز نقش مهمی در توسعه رفتار بزهکارانه دارد. مدیران باید اطمینان حاصل کنند که قدری به دلیل گرایش جنسی، نژاد یا جنسیت فرد صورت نمی گیرد. در غیر این صورت، دانش آموزان ترجیح می دهند به جای رفتن به مدرسه و مواجهه با تمسخر، در خانه بمانند. محیط مدرسه خصمانه نیز می تواند باعث اضطراب مدرسه شود. دانش آموزانی که فاقد دوستان هستند یا مورد آزار و اذیت قرار می گیرند، احتمالاً مدرسه را ترک می کنند. این عامل به ویژه برای دانش آموزانی که ظاهر، رفتار یا لباس پوشیدن متفاوتی دارند، کاربرد دارد. علاوه بر این، برخی از بچه ها ممکن است با فشار همسالان خود برای ترک کلاس مواجه شوند. اضطراب مدرسه در میان دانش آموزانی دیده می شود که به توانایی های ذهنی خود اعتماد ندارند یا دارای ناتوانی های یادگیری هستند. در مدارس که روابط متضاد بین کارکنان و دانش آموزان و سیاست حضور و غیاب ضعیف دارند، نرخ بالای اضطراب مدرسه دیده می شود. برخی از مدارس فاقد روش مناسب برای مقابله با مشکل فرار از تحصیل هستند و دانش آموزان به طور کامل نیاز به حضور در مدرسه را درک نمی کنند. دانش آموزان اقلیت ممکن است به دلیل مشکلاتی مانند نژادپرستی، در برخی مدارس احساس ضعف کنند. همچنین ممکن است مدارس نتوانند تنوع فرهنگی را بپذیرند و دانش آموزانی را که فرهنگ مدرسه را درک نمی کنند کنار بگذارند. نگرش مدرسه، معلمان و دانش آموزان ممکن است نحوه درک دانش آموز از مدرسه را تعیین کند و در صورت نگرش منفی، برخی از دانش آموزان احساس می کنند که در جای خود نیستند و کلاس را ترک می کنند (Attwood & Croll, 2006). برخی از دانش آموزان با برنامه درسی مدرسه مشکل دارند و برخی دروس را اِتلاف وقت می دانند، زیرا معلمان نمی توانند ارزش دروس را درک کنند (Southwell, 2006). از این رو، دانش آموزان از کلاس هایی که برایشان ارزشی ندارند صرف نظر می کنند (Baker et al., 2001). فقدان کادر راهنمایی و مشاوره کافی ممکن است باعث شود برخی از دانش آموزان کلاس را ترک کنند زیرا کسی را ندارند که به مشکلات آنها گوش دهد. انتظارات پایین از معلمان نیز می تواند باعث اضطراب مدرسه شود، بنابراین برنامه درسی جالب نیست (Parampukkattil, 2006).

اهمیت تاثیر والدین

والدین نیز از طریق توانمندسازی به مشکل اضطراب مدرسه کمک می کنند. برخی از والدین ساعت های زیادی بیرون از خانه کار می کنند و برای اطلاع از وضعیت فرزندانشان در مدرسه وقت کافی ندارند. عدم توجه والدین به تکالیف مدرسه برخی از دانش آموزان را از کار سخت منصرف می کند (Reid, 2005). آنها مدرسه را رها می کنند زیرا والدین نمی دانند. برخی از والدین نگرش بی توجهی دارند و فکر می کنند غیبت از مدرسه مشکل مدرسه است و از این رو نباید درگیر آن شود. برخی از والدین ارزش آموزش را درک نمی کنند، به ویژه آنهایی که صلاحیت تحصیلی پایینی دارند یا فاقد مدرک تحصیلی هستند (Dalziel & Henthorne, 2005). مهارت های ضعیف والدین نیز باعث افزایش اضطراب مدرسه می شود، به ویژه اگر والدین رفتار بد را تأیید کنند. برخی ممکن است اضطراب مدرسه را بپذیرند زیرا می ترسند با بچه ها مقابله کنند و پدر و مادر بدی شوند. در عوض، آنها ترجیح می دهند با فرزندان خود دوست باشند و به آنها اجازه دهند که

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

چگونه رفتار کنند و بنابراین والدین از مسئولیت خود در قبال فرزندان خود غفلت می کنند (Reid, 2008). برخی از والدین مشکل سوء مصرف مواد دارند و ممکن است از نظر پرداختن احساس مدرسه، اثبات تغذیه، لباس و سلامت از جمله کودکان غافل شوند. کودکان فاقد نیازهای اولیه هستند و منجر به اضطراب مدرسه می شوند (Parampukkattil, 2006). برخی از والدین فرزندان خود را مورد آزار جسمی، جنسی و عاطفی قرار می دهند و دانش آموزان به دلیل آسیب‌هایی که به آنها وارد می شود کلاس‌های خود را رها می کنند. برخی از والدین ممکن است فرزندان بزرگتر را مجبور کنند که در روزهای حضور در مدرسه از خواهر و برادر کوچکتر خود نگهداری کنند. مشکل دیگر بی ثباتی خانواده به ویژه در واحدهای تک سرپرست است. کودکان ممکن است به دلیل نداشتن اختیارات مناسب، مدرسه را ترک کنند. علاوه بر این، فقر ممکن است باعث شود که سرپرست مجرد در تامین آنها کوتاهی کند. (Reid, 2008)

والدین یا سرپرستان مسئولیت ایجاد یک محیط امن در خانه را دارند که نیازهای فرزندان را برآورده کند. آنها باید کودکان را به موقع به مدرسه بفرستند، فعالیت های آنها را زیر نظر داشته باشند و به طور منظم در مورد عملکردشان با آنها صحبت کنند (Garcia & Weiss, 2018). والدین به طرق مختلف باعث اضطراب مدرسه می شوند: فرزندپروری ضعیف، ارزش کمی برای آموزش، سوء استفاده و بی توجهی، و ناتوانی در نظارت بر کودکان (Gubbels et al., 2019). والدین آموزشی که والدینشان معمولاً غیبت می کنند و برای آموزش ارزش چندانی قائل نیستند، احتمالاً مدرسه را رها می کنند، زیرا الگوهایی برای نشان دادن اهمیت آموزش به آنها ندارند. علاوه بر این، کودکانی که مورد آزار و اذیت قرار می گیرند و مورد بی توجهی قرار می گیرند، احتمالاً از مدرسه فرار می کنند.

عوامل متعددی در زندگی شخصی یا خانگی کودک وجود دارد که می تواند منجر به اضطراب مدرسه شود. به عنوان مثال، اگر والدین از مواد مخدر استفاده کنند یا از الکل سوء استفاده کنند، خطر غیبت افزایش می یابد. در این صورت، سرپرستان کمتر به پیشرفت تحصیلی یا سلامت روان فرزندان خود اهمیت می دهند. عوامل دیگری مانند طلاق و آزار فیزیکی به عنوان علل شایع غیبت ذکر شده است. (Gubbels et al., 2019) مطالعات نشان داده است که وضعیت اجتماعی-اقتصادی خانواده با اضطراب مدرسه رابطه مستقیم دارد. در این راستا، کودکان خانواده های کم درآمد در مقایسه با کودکان خانواده های با درآمد بالاتر، احتمال بیشتری برای ترک تحصیل دارند. عوامل متعددی در خانه یا زندگی شخصی کودک می تواند به اضطراب مدرسه کمک کند. به عنوان مثال، اگر در خانه از مواد مخدر یا الکل استفاده شود، کودکان در معرض خطر بیشتری برای غیبت از مدرسه هستند. مشکلات دیگری مانند طلاق، آزار جسمی یا کلامی و جابجایی مکرر از مکانی به مکان دیگر نیز باعث غیبت مزمن می شود. کودکان خانواده های کم درآمد در مقایسه با خانواده ها و والدینی که درآمد بالاتری دارند و در زندگی مدرسه ای فرزندان دخالتی ندارند بیشتر در معرض اضطراب مدرسه هستند.

عوامل مرتبط با کودکان

دانش آموزان موظفند در مدرسه شرکت کنند، از دستورات والدین و معلمان پیروی کنند، در جهت ایجاد یک محیط آموزشی امن تلاش کنند و در مورد مسائلی که بر رفاه آنها تأثیر می گذارد صحبت کنند. اگر دانش آموزان مسائلی را که بر آنها تأثیر می گذارد به معلمان خود گزارش کنند، می توان از اضطراب مدرسه اجتناب کرد (McCastler, 2019) با این حال، در بسیاری از موارد، آنها برای حل چالش‌ها به تنهایی تلاش می کنند و اگر نتوانند راه‌حلی پیدا کنند، مدرسه را رها

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

می‌کنند تا دوباره با آن‌ها مواجه نشوند. عوامل مرتبط با کودکان شامل فشار همسالان، قلدری، عدم علاقه، مسائل مربوط به سلامت روان، عزت نفس پایین و عملکرد تحصیلی ضعیف است. (Gubbels et al., 2019) موارد دیگر عبارتند از مصرف مواد مخدر و الکل، زندگی اجتماعی ضعیف و مشارکت در فعالیت‌های باند.

اثرات اضطراب مدرسه

مطالعات نشان داده است که غیبت می‌تواند اثرات نامطلوبی بر دانش آموزان و جامعه داشته باشد. این امر از آماری که نشان می‌دهد تقریباً ۹ نفر از هر ۱۰ زندانی ترک تحصیل می‌کنند مشهود است. (McCastler, 2019) اثرات کوتاه‌مدت بر دانش‌آموزان شامل مشارکت در باندهای جنایی، عملکرد ضعیف تحصیلی و ترک تحصیل است. اثرات دراز مدت شامل افزایش خطر زندانی شدن و اعتیاد، سلامت روانی ضعیف و فقر است. سایر اثرات نامطلوب عبارتند از روابط ناپایدار، انزوای اجتماعی، شکست در فارغ التحصیلی، عقب ماندن از مدرسه و بیکاری. (McCastler, 2019) فرار مزمن با دستمزدهای پایین، بیکاری و کیفیت پایین زندگی به دلیل فقر ارتباط مستقیم دارد. جوامع و خانواده‌ها نیز به دلیل افزایش جرم و جنایت، فقر، بیکاری و سلامت روانی ضعیف تحت تأثیر قرار می‌گیرند. اثرات بلندمدت اضطراب مدرسه شامل بی‌ثباتی زناشویی، بزهکاری بزرگسالان، خشونت و ناامنی شغلی است. بررسی‌ها نشان داده است که دو مورد از اثرات نامطلوب غیبت، افزایش جرم و جنایت و جمعیت افراد زندانی است (Kerese, 2019). این رفتار با نرخ بالای بزهکاری مرتبط است (McGee, 2018) فعالیت‌های مجرمانه بزرگسالان مانند خرابکاری، دزدی و سرقت خودرو معمولاً در بین افرادی که ترک تحصیل می‌کنند گزارش می‌شود.

مسائل تاریخی دخیل در اضطراب مدرسه کودکان

اضطراب مدرسه برای چندین دهه وجود داشته است و راه حل‌های دائمی هنوز پیدا نشده است. دو ویژگی کلیدی که در طول قرن گذشته تغییر نکرده اند، شرایط اقتصادی و رفاه اجتماعی است. ارتباط مستقیمی بین غیبت و طبقه اجتماعی وجود دارد. برخی از گروه‌های طبقه کارگر برای تحصیل ارزش زیادی قائل نیستند و کودکان خانواده‌های کم‌درآمد احتمالاً از مدرسه فرار می‌کنند. مدارس می‌توانند با نظارت دقیق‌تر این چالش را کاهش دهند. با این حال، در مناطقی که به آموزش و پرورش بها داده نمی‌شود، این موضوع دشوار است. موضوع دیگر عدم تغییر چارچوب قانونی برای برخورد با مشکل است. ابتکارات بسیاری برای کاهش غیبت اجرا شده با این حال، پیشرفت کمی حاصل شده است.

راهکارها مقابله با اضطراب مدرسه

چندین استراتژی وجود دارد که می‌توان در مبارزه با اضطراب مدرسه استفاده کرد. مداخلات آموزشی، مبتنی بر جامعه، و رفتاری در بسیاری از موارد برای کاهش میزان غیبت به طور موثر اجرا شده است. هر یک از این استراتژی‌ها بر روی عوامل خاصی تمرکز دارند و اثربخشی آنها به طور قابل توجهی متفاوت است.

مداخله رفتاری

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

ISSN ۲۹۸۰-۷۷۸۶

حمایت از رفتار مثبت (PBS) و ارزیابی رفتار عملکردی (FBA) نمونه‌هایی از مداخلات رایج هستند که بر روی تعدیل‌های رفتاری تمرکز دارند. PBS شیوه‌های مختلفی را در بر می‌گیرد که یا جهانی یا مبتنی بر فردی هستند. FBA بیشتر بر رفتار فردی متمرکز است و شامل جمع‌آوری اطلاعات با توجه به عملکرد رفتار دانش آموز می‌شود. Ramberg (et al., ۲۰۱۸) این فرآیند شامل خودارزیابی، خودنظارتی و تقویت مثبت است و هدف اصلی این است که یادگیرندگان مسئولیت رفتار و عملکرد تحصیلی خود را بپذیرند.

مداخلات مبتنی بر جامعه

مداخلات مبتنی بر جامعه در کاهش غیبت و بهبود میزان حضور موثر است. نمونه‌هایی از این پروژه‌ها عبارتند از: لغو فرار مزمن (ACT Now) و برنامه نمایشی کاهش اضطراب مدرسه ACT Now. (TRDP) شامل سه عنصر اصلی است که به هم مرتبط هستند. اولین مورد، اجرای قانون حضور اجباری در مدرسه است که والدین را مسئول اعمال فرزندان خود می‌داند. (Maynard et al., 2018) دوم یک برنامه جانبی است که به والدین و دانش‌آموزان کمک می‌کند تا راه‌حل‌های بالقوه را بیابند. سوم، اجرای تحریم‌ها برای دانش‌آموزانی است که موفق به تکمیل برنامه جانبی نمی‌شوند. (Maynard et al., 2018) این دو مداخله شامل نظارت، مدیریت پرونده، محدودیت‌های رفاهی و راهنمایی است.

مشارکت والدین

تحقیقات نشان داده است که والدین یک مؤلفه مهم در مبارزه با اضطراب مدرسه هستند. در این راستا والدین باید نقش فعالی در تربیت فرزند خود داشته باشند. به عنوان مثال، آنها باید مطمئن شوند که کارها و پروژه‌های مدرسه خود را به موقع کامل می‌کنند. (Maynard et al., 2018) برای آنها مهم است که با فرزندان خود در مورد اهمیت حضور در کلاس صحبت کنند. کودکانی که والدینشان در مورد اهمیت آموزش با آنها صحبت نمی‌کنند، احتمالاً مدرسه را رها می‌کنند و در انجام تکالیف خود شکست می‌خورند (Ramberg et al., 2018) والدین همچنین می‌توانند با همکاری داوطلبانه در پروژه‌های کلاسی، اهمیت آموزش را به فرزندان خود آموزش دهند. آنها همچنین باید احساسات خود را با توجه به جنبه‌هایی مانند اجتماعی شدن، تکالیف و آزمون‌ها کنترل کنند (Maynard et al., 2018).

نتیجه‌گیری

اضطراب مدرسه را می‌توان به عنوان غیبت غیرمجاز از مدرسه تعریف کرد. این یک معضل جدی است که اثرات نامطلوبی بر دانش‌آموزان، جوامع، خانواده‌ها و جامعه به طور کلی دارد. علل متعددی از محیط، والدین و مسائل مربوط به جوانان را شامل می‌شود. محیط یادگیری یک شاخص کلیدی است که آیا دانش‌آموزان از تجربیات لذت می‌برند یا نه. به عنوان مثال، محیطی که در آن قلدری وجود دارد، فشار زیادی بر برخی از دانش‌آموزان ایجاد می‌کند که ترجیح می‌دهند به جای رفتن به مدرسه در خانه بمانند. والدینی که از مواد مخدر و مشروبات الکلی استفاده می‌کنند یا با فرزندان خود آزار جسمی

و کلامی می کنند، خطر اضطراب مدرسه را افزایش می دهند . آنها به تحصیل فرزندان خود بی علاقه هستند و به ندرت با آنها در مورد ارزش آموزش صحبت می کنند . عوامل مرتبط با جوانان مانند فشار همسالان، قلدری، و مسائل مربوط به سلامت روان نیز باعث غیبت می شوند . راه حل های بالقوه شامل درمان، مشارکت والدین، و مداخلات مبتنی بر جامعه و همچنین رفتاری است . والدین باید در مورد عملکرد تحصیلی، ارزش تحصیل و چرایی حضور در کلاس ها با فرزندان خود صحبت کنند . از یافته های این مطالعه، مشخص می شود که فرار از تحصیل بر پیشرفت تحصیلی دانش آموزان تأثیر می گذارد، جایی که دانش آموزان فراری در تحصیلات خود ضعیف عمل می کنند . به نظر نمی رسد امکانات فیزیکی و مواد آموزشی-یادگیری نقش زیادی در رفتار فرار دانش آموز داشته باشد. این مطالعه توصیه می کند که دولت در مدارس مداخله کند تا از ایجاد فشار و اشکال غیرقانونی تنبیه که منجر به فرار دانش آموزان می شود، جلوگیری کند و همچنین برنامه های کاهش فقر را به منظور کاهش اثرات آن بر فرار از تحصیل دانش آموزان افزایش دهد.

منابع

۱. محقق، پورمحمد رضا تجربی، شهشهانی پور، موللی، گیتا، & واحدی. (۲۰۲۱). اثربخشی آموزش جرأت ورزی بر نشانه های اضطراب کودکان دچار اختلال یادگیری خاص در سنین مدرسه. فصلنامه آرشو توانبخشی، ۲۲(۴)، ۴۰۸-۴۲۹.
۲. خانجانی، هاشمی، پیمان نیا، & آفاگل زاده. (۲۰۱۴). رابطه کیفیت تعامل مادر-کودک در اضطراب جدایی و مدرسه هراسی در کودکان. مجله مطالعات علوم پزشکی، ۲۵(۳)، ۲۳۱-۲۴۰.
۳. آرامی، شریفی، غضنفری، احمد، عابدی، احمد، & قاسمی پیر بلوطی. (۲۰۱۸). مقایسه اثربخشی برنامه مثبت اندیشی فردریکسون و برنامه تغییر ذهنیت دوئیک بر اضطراب امتحان دانش آموزان تیزهوش. پژوهش نامه روانشناسی مثبت، ۳(۴)، ۴۱-۵۰.
۴. Attwood, G. & Croll, P. 2006. Truancy in secondary school pupils: prevalence, trajectories and pupil perspectives. *Research papers in Education*, 21 (4), pp. 467-484.
۵. Baker, M.L, Sigmon, J.N. & Nugent, E.M. 2001. *Truancy reduction: Keeping students in school*. Web. Available at: <https://www.ncjrs.gov/pdffiles1/ojjdp/188947.pdf>.
۶. Dalziel, D., & K. Henthorne, K. 2005. *Parents/carers' attitudes towards school attendance*. London: DfES Publications.
۷. Garcia, E., & Weiss, E. (2018). *Student absenteeism: Who misses school and how missing school matters for performance*. Web.
۸. Gubbels, J., Van der Put, C. E., & Assink, M. (2019). Risk factors for school absenteeism and dropout: A meta-analytic review. *Journal of Youth and Adolescence* 1(48), 1637-1667.
۹. Kerase-McCastler, G. (2019). *Transforming truancy: Exploring factors and strategies that impact truancy among youth*. Conneaut Lake, PA: Page Publishing Inc.
۱۰. Kyriacou, C. *Helping troubled pupils*. Cheltenham, Great Britain: Nelson Thornes.
۱۱. Lázaro, S., Urosa, B., Mota, R., & Rubio, E. (2020). Primary education truancy and school performance in social exclusion settings: The case of students in cañada real galiana. *Sustainability*, 12(20), 8464.
۱۲. Malcolm, H., Y. Wilson, J. Davidson, J. & Kirk. S 2003. *Absence from school: A study of its causes and effects in seven LEAs*. Research Report 424. Nottingham: DfES Publication
۱۳. Maynard, B. R., Vaughn, M. G., Nelson, E. J., Salas-Wright, C. P., Heyne, D. A., & Kremer, K. P. (2018). Truancy in the United States: Examining temporal trends and correlates by race. Age, and gender. *Child and Youth Services Review* 1(81), 188-196.

۱۴. McGee, K. (2018). *In D.C. 34 percent of graduates received a diploma against district policy*. Web.
۱۵. Parampumkattil, G. 2006. *Truancy: a sociological study*. Mittal Publications.
۱۶. Ramberg, J., Laftman, S. B., Fransson, E., & Modin, B. (2018). School effectiveness and truancy: A multilevel study of upper secondary schools in Stockholm. *International Journal of Adolescence and Youth* 24(2), 185–198.
۱۷. Reid, K. 2005. The causes, views and traits of school absenteeism and truancy. *Research in Education*, 1 (74), pp. 59-84.
۱۸. Reid, K. 2008. The causes of non-attendance: an empirical study. *Educational Review*, 60 (4), pp 345-257.
۱۹. Southwell, N. 2006. Truants on truancy-a badness or a valuable indicator of unmet special educational needs. *British Journal of Special Education*, 33 (2), pp. 91-97.
۲۰. Swansea, K. R. (2010). Finding strategic solutions to reduce truancy. *Research in Education*, 84(1), 1-18.
۲۱. Zhang et al. 2010. Truancy offenders in the juvenile system: A multicohort study. *Behavioural Disorders*, 35 (3), pp. 229-242.